

## Arrest

nr. 320 692 van 24 januari 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **“A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) in Villanueva, La Guajira, departement Casanare. U woonde van 2008 tot 2011 in Medellín, departement Antioquia. Van 2011 tot aan uw vertrek uit Colombia woonde u in Valledupar, departement Cesar. U bent ongehuwd maar heeft twee minderjarige kinderen die nog in Colombia verblijven. Uw zoon woont bij zijn moeder in Medellín, en uw dochter woont bij haar moeder in Valledupar. In Colombia werkte u in verschillende winkels en was u ook professioneel voetballer. In 2011 hielp u uw broer J.(...) F.(...) een kapperszaak oprichten in Valledupar waar u ook werkzaam was tot 2017. Nadien werkte u als personal trainer voor de firma Confasesar tot aan uw vertrek uit Colombia.*

*In 2021 begonnen u en uw broers telefoonoproepen te ontvangen van onbekende mensen die jullie wilden afpersen. Jullie gaven hier echter geen gehoor aan. Bij één van die telefoonoproepen werd verwezen naar een grondconflict dat twintig jaar geleden plaatsvond in Villanueva en waarbij uw drie ooms respectievelijk om het leven kwamen in 2003, 2004, en 2006 en waardoor jullie ontheemd geraakten. Jullie werden gewaarschuwd dat jullie iets gelijkaardigs zouden meemaken als jullie het afpersgeld niet zouden betalen.*

*Ook werd u eens opgebeld door E.(...) M.(...), een dorpsgenoot van uw ooms destijds, die zich momenteel in de gevangenis bevindt, waardoor u vermoedt dat u hetzelfde zou overkomen als uw ooms.*

*In november 2021 was u aan het werk in de fitness toen iemand u een drankje aanbood, u verloor het bewustzijn en werd naar het ziekenhuis gebracht waar men u vertelde dat er allerlei medicatie in uw bloed werd teruggevonden. U vermoedt dat iemand u iets wou aandoen maar weet niet wie hier achter zou kunnen zitten.*

*Midden 2022 besloot u omwille van dit incident en de eerdere bedreigingen een studentenvisum aan te vragen voor Australië, de procedure duurde zes maanden waarna u een negatief antwoord kreeg. In tussentijd had u bij Confasessar gevraagd om overgeplaatst te worden naar een ander filiaal in Valledupar.*

*In dezelfde periode werden uw beide broers bedreigd in de kapperszaak. Uw broer J.(...) werd gevraagd om 2 miljoen Colombiaanse pesos (= 455 euro) te betalen in ruil voor zijn veiligheid. Hij weigerde waarna ze nogmaals langskwamen. Daarna besloot uw broer J.(...) , die tevens de eigenaar is, om de zaak voorgoed te sluiten. Uw broer Diego werd een tijdje later overvallen en hard aangepakt. Ze waarschuwen hem dat als hij het gevraagde niet zou doen, hij nog harder aangepakt zou worden. Eind 2022/begin 2023 verlieten uw beide broers Colombia en vroegen internationale bescherming aan in Spanje.*

*Ergens rond april/mei 2023 werd u op weg naar huis tegengehouden door een motorrijder die u zijn wapen toonde en u waarschuwde om de eerdere bedreigingen serieus te nemen. Hij vermeldde dat u kon kiezen tussen het betalen van een som geld of anders de kogel. U besloot toen om uw land van herkomst te verlaten en diende begin mei 2023 klachten in bij de Colombiaanse autoriteiten.*

*U verliet Colombia in juli 2023. U reisde per vliegtuig via Spanje waar u een maand verbleef. Daarna reisde u verder naar België. Op 23 augustus 2023 bereikte u het Belgische grondgebied. U diende op 24 augustus 2023 een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*U vreest bij terugkeer naar Colombia onbekende mensen die u afpersen.*

*Ter staving van u verzoek legt u respectievelijk uw paspoort en identiteitskaart neer. Daarnaast legt u kopieën neer van volgende documenten: de aanvraag van een studentenvisum in Australië, documenten betreffende uw scholing, uw vliegtuigtickets, een psychologisch attest dd. 3/06/2024, de asielaanvragen van uw broers J.(...) en Diego in Spanje en een klacht door J.(...) , klachten die u heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten, uw arbeidscontract bij Confacecar, het medisch rapport n.a.v. het gespikede drankje, documenten betreffende uw overleden ooms, en de toekenning van het ontheemdenstatuut aan u en uw familie.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: de ochtend van het persoonlijk onderhoud diende u een psychologisch attest in via uw advocaat dd. 03/06/2024 (zie administratief dossier). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud last te hebben gehad van slaapproblemen (CGVS, p 3). In het medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van medische en psychologische kwetsbaarheden zoals matige depressie en post-traumatische stress. Er wordt echter niet verder concreet uiteengezet wat de impact hiervan is op uw deelname aan een persoonlijk onderhoud, noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu hadden moeten worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat u verdere psychologische opvolging nodig heeft. Op geen enkele wijze wordt door de opsteller verduidelijkt waaruit deze kwetsbaarheden bestaan, op welke momenten ze zich voordoen of hoe ernstig deze problemen zijn.*

*Nergens blijkt dus dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. U gaf aan zich in orde te voelen (CGVS p. 3). Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging (CGVS p 2-3). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 19), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door onbekende gewapende mensen die u zouden afpersen en bedreigen (CGVS, p 13). Vooreerst stelt het CGVS vast dat dit asielmotief geen verband houdt met de in de Vluchtelingenconventie vermelde criteria, met name een gegronde vrees voor vervolging omwille van iemands ras, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke of religieuze overtuiging. U geeft aan uw land te hebben verlaten uit vrees voor onbekende gewapende mensen die u begonnen af te persen. Het gaat hier louter om financiële en gemeenrechtelijke motieven. Evenmin maakte u aannemelijk dat u omwille van een verband met de Vluchtelingenconventie geen beroep kan doen op bescherming door uw autoriteiten (zie verder).*

*Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven en u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet wie u bedreigde (CGVS, p 13). U verklaart dat er altijd illegale gewapende groeperingen aanwezig waren in de regio en dat je nooit kon weten welke groep je bedreigde (CGVS, p 7). U linkt deze bedreigingen vervolgens aan gebeurtenissen die hebben geleid tot het overlijden van uw drie ooms in het verleden (CGVS, p 8, 12), maar uw verklaringen hieromtrent zijn ontoereikend. Uw grootvader die gronden beat zou door een gewapende groepering gevraagd zijn geld te betalen, toen hij dit weigerde werd uw oom E.(...) vermoord (CGVS p. 10). De twee andere ooms gingen nadien zelf bij een gewapende groepering en werden ook gedood. Deze gebeurtenissen dateren immers van 2003 tot 2006 waardoor enigszins gesteld kan worden dat deze mensen veel eerder en krachtadiger zouden opgetreden hebben mochten ze nog wraakgevoelens koesteren ten opzichte van u en uw familie. Dat het dan ook mogelijk om dezelfde mensen of groepering zou gaan zoals in het verleden is louter een hypothese van uw kant (CGVS p. 13). U vervolgens gevraagd waarom de afpersers het aan de telefoon over uw ooms hadden, gist u naar het antwoord en stelt u dat ze misschien de bedoeling hadden om angst te zaaien (CGVS, p 12). Zelf voegt u eraan toe dat het raar is dat jullie ook in die periode een telefoontje kregen van een dorpsgenoot van uw ooms destijds, maar verder is hier geen link aan te koppelen (CGVS, p 9, 10 en 12). Dat deze recente bedreigingen te maken zouden hebben met de problemen die zich bijna 20 jaar geleden hebben afgespeeld en waardoor uw familie ontheemd raakte maakt u aldus niet aannemelijk. Wanneer u gevraagd wordt waarom deze mensen dan pas achter u aan gingen in 2021 terwijl jullie de kapperszaak al sinds 2011 hadden, haalt u uw schouders op en gist u wederom naar het antwoord (CGVS, p 13). Tot slot verklaarde u op de DVZ dat jullie de kapperszaak sinds 2015-2016 hadden en dat uw broer J.(...) afgeperst begon te worden nadat de kapperszaak begon te groeien in 2022 (DVZ - Vragenlijst CGVS, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat de telefonische oproepen jegens u en uw broers plaatsvonden in 2021 en dat jullie de kapperszaak al sinds 2011 hadden (CGVS, p 6, 9). Dit onderstreept verder het weinig coherente en doorleefde karakter van uw verklaringen omtrent de situatie van afpersing.*

*Ten tweede kunnen er serieuze vragen gesteld worden bij de door u geschetste werkwijze van deze gewapende mensen. Zo verklaart u dat u en uw broers met de dood bedreigd werden (CGVS, p 11, 13, 14) en dat "hun handen zelfs niet trillen om over te gaan tot actie wanneer de vacuna (= losgeld) niet betaald wordt" (CGVS, p 14) en ze niet bang zijn om iemand te vermoorden (CGVS, p 19). Aan de andere kant gaan uw afpersers wel heel omslachtig te werk om hun doel te bereiken. Zo verklaart u dat jullie nooit ingingen op hun eisen tot afpersing (CGVS, p 11, 14). U dan gevraagd waarom deze mensen dan toch bleven proberen,*

denkt u een tijdje na om vervolgens te verklaren dat ze waarschijnlijk druk bleven zetten om aan het geld te geraken (CGVS, p 14). Gezien de bijzonder wreedaardige werkwijze die zij volgens u tentoonspreidden en de expliciete doodsb bedreigingen die zij geregeld tegen jullie uitten (zie supra), valt moeilijk te begrijpen waarom zij nooit pogingen ondernamen om die doodsb bedreigingen in de praktijk om te zetten. Er kan toch verwacht worden dat indien deze afpersers u en uw familie echt viseren en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, quod non.

Ten derde verklaart u dat er iemand in november 2021 iets in uw drank heeft gedaan en u op die manier iets wou aandoen (CGVS, p 9). U verklaart hierbij niet te weten wie hierachter zou zitten en dat u zelfs uw collega's als mogelijke daders zag (CGVS, p 15). Gezien het vrijblijvende, mogelijk zelfs volkomen toevallige karakter van deze gebeurtenis, kan moeilijk worden aangenomen dat die een indicatie vormen dat men wel systematisch naar u op zoek was. U liet ook na dit incident te vermelden op de DVZ, wat al merkwaardig is aangezien u het toch linkt aan uw problemen met de afpersers. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u daar enkel de tijd kreeg om over uw familie te spreken en dat het gehoor toen heel kort was (CGVS, p 16). Anderzijds had u aan het begin van het onderhoud op het CGVS wel verklaard dat het gehoor op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). Wat er ook van zij, wijst het gegeven dat u in dezelfde periode een studentenvisum aanvraag voor Australië en de procedure zes maanden doorliep, ondanks uw bewering dat uw broers intussen al fysieke bedreigingen hadden gekregen (CGVS, p 9-10), er ook op dat uw gegronde vrees voor vervolging danig dient te worden gerelativeerd.

Als concrete vluchtaanleiding haalde u aan dat u achtervolgd werd en dat de motorrijder u zijn wapen toonde en vermeldde dat u geld moest betalen of de kogel zou krijgen (CGVS, p 10). Het is opmerkelijk dat dit incident ertoe heeft geleid dat u voor het eerst de Colombiaanse autoriteiten hebt ingelicht, waarna u besloot om het land te verlaten aangezien u dan al meerdere bedreigingen jegens uw leven had gekregen (CGVS, p 9, 16). U gevraagd waarom u en uw broers niet gelijktijdig uit Colombia vertrokken, u vertrok immers als laatste, stelt u dat u en Diego kinderen hadden die jullie niet wilden achterlaten en dat u hoopte dat het misschien "gewone" telefoontjes waren (CGVS, p 12). U dan gewezen op het feit dat uw beide broers al elk een face-to face bedreiging hadden kregen, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat u voelde dat u in gevaar was toen u de bedreiging zelf van dichtbij voelde (Ibid). Dat u dit niet eerder dacht nadat uw broers fysiek werden bedreigd is uiterst merkwaardig. Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève.

Tot slot is het zeer merkwaardig dat zowel u als uw achtergebleven familie geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zich te beschermen tegen verdere bedreigingen. Zo stelt u dat u bleef werken, weliswaar in een ander filiaal in dezelfde stad en dat u verder niet buiten kwam en thuis bleef (CGVS, p 15 en 11). U gewezen op dit risico aangezien de daders uw adres toch kenden, antwoordt u simpelweg dat alles een risico was en dat jullie het land verlieten omdat er elk moment jullie iets kon overkomen (CGVS, p 16). U verklaarde daarenboven dat ze wisten waar u werkte en dat dit niet moeilijk te achterhalen is aangezien u zeer open bent over uw werkzaamheden op sociale media (CGVS, p 9), daarnaast stelde u ook dat u op uw openbaar IG kanaal foto's gepost hebt dat u zich in België bevindt (CGVS, p 5). Dergelijke afwachtende en nonchalante houding staat in contrast met uw vrees voor vervolging, waardoor de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees in ernstige mate wordt ondermijnd.

Volledigheidshalve verklaart u dat enkele maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw vader op de beveiligingscamera's voor zijn deur motorrijders zag langskomen alsof ze het huis in het oog hielden waarna ze terug weggingen (CGVS, p 13). U voegt eraan toe dat u denkt dat uw vader misschien zaken achterhoudt om u niet ongerust te maken (Ibid). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie u omwille van deze problemen Colombia doet ontvluchten, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen. U slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees voor vervolging voor u geldt.

Dat u trouwens nog een klacht bent gaan indienen bij de Colombiaanse autoriteiten werpt vragen op (CGVS, p 16). Zo werd er op 2 mei 2023, een klacht ingediend maar op dat moment had u al reeds besloten dat u het land zou verlaten (CGVS, p 9, 12). Met andere woorden dient dus gesteld te worden dat een klacht ingediend werd zonder enige intentie om de gerechtelijke procedure nadien verder te zetten. U bevestigt dit zelf door te verklaren dat u de procedure naast zich neerlegde toen u het land verliet (CGVS, p 16). De vraag rijst dan ook met welke intentie deze klacht werd ingediend indien het nooit de bedoeling was de verdere gerechtelijke procedure af te wachten. Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dergelijke klacht ingediend werd omwille van opportunistische redenen.

Bovendien kan de inhoud van deze aangifte niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om

*enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.*

*Dat u aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om u te helpen (CGVS, p 11, 12 en 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Daarbij kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen af te leiden is dat de politie weldegelijk klaar stond om u bij te staan. Zo stelden de autoriteiten u op de hoogte dat er een waardige procedure gestart zou worden met een onderzoek (CGVS, p 15). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*De vaststelling dat u niet aannemelijk kunt maken dat u werkelijk problemen gekend heeft in Colombia, wijst erop dat u geen reëel risico loopt in Colombia. In geval van een terugkeer naar Colombia kan evenmin aangenomen worden dat u alsnog in het vizier zou komen van gewapende groeperingen.*

*De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, die in deze beslissing niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende uw scholing, deze staven enkel uw scholingsgraad, meer niet. De vliegtuigtickets en uw arbeidscontract bij Confacemar voegen verder niets toe.*

*De aanvraag van een studentenvisum in Australië, de attesten van asielaanvragen van uw broers in Spanje, de klacht door J.(...) wegens afpersing, en het medisch rapport n.a.v. het drankje liggen allemaal in lijn met uw verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden. De attesten van hun asielaanvraag staven bovendien enkel dat zij een procedure opgestart hebben in Spanje, maar daaruit blijkt niet op basis van welke motieven of dat hen wel degelijk een beschermingsstatuut werd toegekend. De documenten die u neerlegt betreffende uw ooms, alsook de kopie van de toekenning van de ontheemdingsstatus aan u en uw familie, worden door het CGVS niet betwist. Dit betreft echter gebeurtenissen die van bijna twintig jaar geleden dateren en waarbij u geen actuele vrees hebt aannemelijk gemaakt.*

*Uw psychologisch attest kan hier evenmin een ander licht op werpen. Een medisch attest vormt geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Het in casu neergelegde medische attesten is, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw psychische problematiek dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen.*

*De klachten die u heeft neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten werden zijdelings reeds besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat u in uw klachten meermaals vermeldt sociaal leider te zijn (zie groene map, punt 14: vertaalde documenten). Een gegeven dat u noch op de DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt vermeld en dat de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen verder teniet doet.*

*Tot slot bestaan er twijfels dat de door u beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Het feit dat u een maand in Spanje, een Europees land verbleef, zonder de procedure voor internationale bescherming te doorlopen, getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Waar u aanhaalt dat u het probeerde maar dat de dienst uw telefonische oproep nooit hebben beantwoord (CGVS, p 4), volstaat dit niet als reden om de asielprocedure in Spanje stop te zetten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en de procedure te doorlopen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een*

ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt hij een beoordelingsfout op.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door onbekende gewapende mensen die u zouden afpersen en bedreigen (CGVS, p 13). Vooreerst stelt het CGVS vast dat dit asielmotief geen verband houdt met de in de Vluchtelingenconventie vermelde criteria, met name een gegronde vrees voor vervolging omwille van iemands ras, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke of religieuze overtuiging. U geeft aan uw land te hebben verlaten uit vrees voor onbekende gewapende mensen die u begonnen af te persen. Het gaat hier louter om financiële en gemeenrechtelijke motieven. Evenmin maakte u aannemelijk dat u omwille van een verband met de Vluchtelingenconventie geen beroep kan doen op bescherming door uw autoriteiten (zie verder).*

*Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven en u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet wie u bedreigde (CGVS, p 13). U verklaart dat er altijd illegale gewapende groeperingen aanwezig waren in de regio en dat je nooit kon weten welke groep je bedreigde (CGVS, p 7). U linkt deze bedreigingen vervolgens aan gebeurtenissen die hebben geleid tot het overlijden van uw drie ooms in het verleden (CGVS, p 8, 12), maar uw verklaringen hieromtrent zijn ontoereikend. Uw grootvader die gronden beat zou door een gewapende groepering gevraagd zijn geld te betalen, toen hij dit weigerde werd uw oom E.(...) vermoord (CGVS p. 10). De twee andere ooms gingen nadien zelf bij een gewapende groepering en werden ook gedood. Deze gebeurtenissen dateren immers van 2003 tot 2006 waardoor enigszins gesteld kan worden dat deze mensen veel eerder en krachtadiger zouden opgetreden hebben mochten ze nog wraakgevoelens koesteren ten opzichte van u en uw familie. Dat het dan ook mogelijk om dezelfde mensen of groepering zou gaan zoals in het verleden is louter een hypothese van uw kant (CGVS p. 13). U vervolgens gevraagd waarom de afpersers het aan de telefoon over uw ooms hadden, gist u naar het antwoord en stelt u dat ze misschien de bedoeling hadden om angst te zaaien (CGVS, p 12). Zelf voegt u eraan toe dat het raar is dat jullie ook in die periode een telefoontje kregen van een dorpsgenoot van uw ooms destijds, maar verder is hier geen link aan te koppelen (CGVS, p 9, 10 en 12). Dat deze recente bedreigingen te maken zouden hebben met de problemen die zich bijna 20 jaar geleden hebben afgespeeld en waardoor uw familie ontheemd raakte maakt u aldus niet aannemelijk. Wanneer u gevraagd wordt waarom deze mensen dan pas achter u aan gingen in 2021 terwijl jullie de kapperszaak al sinds 2011 hadden, haalt u uw schouders op en gist u wederom naar het antwoord (CGVS, p 13). Tot slot verklaarde u op de DVZ dat jullie de kapperszaak sinds 2015-2016 hadden en dat uw broer J.(...) afgeperst begon te worden nadat de kapperszaak begon te groeien in 2022 (DVZ - Vragenlijst CGVS, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat de telefonische oproepen jegens u en uw broers plaatsvonden in 2021 en dat jullie de kapperszaak al sinds 2011 hadden (CGVS, p 6, 9). Dit onderstreept verder het weinig coherente en doorleefde karakter van uw verklaringen omtrent de situatie van afpersing.*

*Ten tweede kunnen er serieuze vragen gesteld worden bij de door u geschetste werkwijze van deze gewapende mensen. Zo verklaart u dat u en uw broers met de dood bedreigd werden (CGVS, p 11, 13, 14) en dat “hun handen zelfs niet trillen om over te gaan tot actie wanneer de vacuna (= losgeld) niet betaald wordt” (CGVS, p 14) en ze niet bang zijn om iemand te vermoorden (CGVS, p 19). Aan de andere kant gaan uw afpersers wel heel omslachtig te werk om hun doel te bereiken. Zo verklaart u dat jullie nooit ingingen op hun eisen tot afpersing (CGVS, p 11, 14). U dan gevraagd waarom deze mensen dan toch bleven proberen, denkt u een tijdje na om vervolgens te verklaren dat ze waarschijnlijk druk bleven zetten om aan het geld te geraken (CGVS, p 14). Gezien de bijzonder wreedaardige werkwijze die zij volgens u tentoonspreidden en de expliciete doodsb bedreigingen die zij geregeld tegen jullie uitten (zie supra), valt moeilijk te begrijpen waarom zij nooit pogingen ondernamen om die doodsb bedreigingen in de praktijk om te zetten. Er kan toch verwacht*



worden dat indien deze afpersers u en uw familie echt viseren en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, quod non.

Ten derde verklaart u dat er iemand in november 2021 iets in uw drank heeft gedaan en u op die manier iets wou aandoen (CGVS, p 9). U verklaart hierbij niet te weten wie hierachter zou zitten en dat u zelfs uw collega's als mogelijke daders zag (CGVS, p 15). Gezien het vrijblijvende, mogelijk zelfs volkomen toevallige karakter van deze gebeurtenis, kan moeilijk worden aangenomen dat die een indicatie vormen dat men wel systematisch naar u op zoek was. U liet ook na dit incident te vermelden op de DVZ, wat al merkwaardig is aangezien u het toch linkt aan uw problemen met de afpersers. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u daar enkel de tijd kreeg om over uw familie te spreken en dat het gehoor toen heel kort was (CGVS, p 16). Anderzijds had u aan het begin van het onderhoud op het CGVS wel verklaard dat het gehoor op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). Wat er ook van zij, wijst het gegeven dat u in dezelfde periode een studentenvisum aanvraag voor Australië en de procedure zes maanden doorliep, ondanks uw bewering dat uw broers intussen al fysieke bedreigingen hadden gekregen (CGVS, p 9-10), er ook op dat uw gegronde vrees voor vervolging danig dient te worden gerelativeerd.

Als concrete vluchtaanleiding haalde u aan dat u achtervolgd werd en dat de motorrijder u zijn wapen toonde en vermeldde dat u geld moest betalen of de kogel zou krijgen (CGVS, p 10). Het is opmerkelijk dat dit incident ertoe heeft geleid dat u voor het eerst de Colombiaanse autoriteiten hebt ingelicht, waarna u besloot om het land te verlaten aangezien u dan al meerdere bedreigingen jegens uw leven had gekregen (CGVS, p 9, 16). U gevraagd waarom u en uw broers niet gelijktijdig uit Colombia vertrokken, u vertrok immers als laatste, stelt u dat u en Diego kinderen hadden die jullie niet wilden achterlaten en dat u hoopte dat het misschien "gewone" telefoontjes waren (CGVS, p 12). U dan gewezen op het feit dat uw beide broers al elk een face-to face bedreiging hadden kregen, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat u voelde dat u in gevaar was toen u de bedreiging zelf van dichtbij voelde (Ibid). Dat u dit niet eerder dacht nadat uw broers fysiek werden bedreigd is uiterst merkwaardig. Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève.

Tot slot is het zeer merkwaardig dat zowel u als uw achtergebleven familie geen noemenswaardige veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zich te beschermen tegen verdere bedreigingen. Zo stelt u dat u bleef werken, weliswaar in een ander filiaal in dezelfde stad en dat u verder niet buiten kwam en thuis bleef (CGVS, p 15 en 11). U gewezen op dit risico aangezien de daders uw adres toch kenden, antwoordt u simpelweg dat alles een risico was en dat jullie het land verlieten omdat er elk moment jullie iets kon overkomen (CGVS, p 16). U verklaarde daarenboven dat ze wisten waar u werkte en dat dit niet moeilijk te achterhalen is aangezien u zeer open bent over uw werkzaamheden op sociale media (CGVS, p 9), daarnaast stelde u ook dat u op uw openbaar IG kanaal foto's gepost hebt dat u zich in België bevindt (CGVS, p 5). Dergelijke afwachtende en nonchalante houding staat in contrast met uw vrees voor vervolging, waardoor de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees in ernstige mate wordt ondermijnd.

Volledigheidshalve verklaart u dat enkele maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw vader op de beveiligingscamera's voor zijn deur motorrijders zag langskomen alsof ze het huis in het oog hielden waarna ze terug weggingen (CGVS, p 13). U voegt eraan toe dat u denkt dat uw vader misschien zaken achterhoudt om u niet ongerust te maken (Ibid). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie u omwille van deze problemen Colombia doet ontvluchten, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen. U slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees voor vervolging voor u geldt.

Dat u trouwens nog een klacht bent gaan indienen bij de Colombiaanse autoriteiten werpt vragen op (CGVS, p 16). Zo werd er op 2 mei 2023, een klacht ingediend maar op dat moment had u al reeds besloten dat u het land zou verlaten (CGVS, p 9, 12). Met andere woorden dient dus gesteld te worden dat een klacht ingediend werd zonder enige intentie om de gerechtelijke procedure nadien verder te zetten. U bevestigt dit zelf door te verklaren dat u de procedure naast zich neerlegde toen u het land verliet (CGVS, p 16). De vraag rijst dan ook met welke intentie deze klacht werd ingediend indien het nooit de bedoeling was de verdere gerechtelijke procedure af te wachten. Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dergelijke klacht ingediend werd omwille van opportunistische redenen.

Bovendien kan de inhoud van deze aangifte niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Dat u aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om u te helpen (CGVS, p 11, 12 en 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de

redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Daarbij kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen af te leiden is dat de politie weldegelijk klaar stond om u bij te staan. Zo stelden de autoriteiten u op de hoogte dat er een waardige procedure gestart zou worden met een onderzoek (CGVS, p 15). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat u niet aannemelijk kunt maken dat u werkelijk problemen gekend heeft in Colombia, wijst erop dat u geen reëel risico loopt in Colombia. In geval van een terugkeer naar Colombia kan evenmin aangenomen worden dat u alsnog in het vizier zou komen van gewapende groeperingen.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, die in deze beslissing niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende uw scholing, deze staven enkel uw scholingsgraad, meer niet. De vliegtuigtickets en uw arbeidscontract bij Confacemar voegen verder niets toe.

De aanvraag van een studentenvisum in Australië, de attesten van asielaanvragen van uw broers in Spanje, de klacht door J.(...) wegens afpersing, en het medisch rapport n.a.v. het drankje liggen allemaal in lijn met uw verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden. De attesten van hun asielaanvraag staven bovendien enkel dat zij een procedure opgestart hebben in Spanje, maar daaruit blijkt niet op basis van welke motieven of dat hen wel degelijk een beschermingsstatuut werd toegekend. De documenten die u neerlegt betreffende uw ooms, alsook de kopie van de toekenning van de ontheemdingsstatus aan u en uw familie, worden door het CGVS niet betwist. Dit betreft echter gebeurtenissen die van bijna twintig jaar geleden dateren en waarbij u geen actuele vrees hebt aannemelijk gemaakt.

Uw psychologisch attest kan hier evenmin een ander licht op werpen. Een medisch attest vormt geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Het in casu neergelegde medische attesten is, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw psychische problematiek dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen.

De klachten die u heeft neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten werden zijdelings reeds besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat u in uw klachten meermaals vermeldt sociaal leider te zijn (zie groene map, punt 14: vertaalde documenten). Een gegeven dat u noch op de DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt vermeld en dat de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen verder teniet doet.

Tot slot bestaan er twijfels dat de door u beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Het feit dat u een maand in Spanje, een Europees land verbleef, zonder de procedure voor internationale bescherming te doorlopen, getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Waar u aanhaalt dat u het probeerde maar dat de dienst uw telefonische oproep nooit hebben beantwoord (CGVS, p 4), volstaat dit niet als reden om de asielpprocedure in Spanje stop te zetten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en de procedure te doorlopen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn nood aan internationale bescherming aantonen.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent afpersing en stelt dat het op basis hiervan allesbehalve ongeloofwaardig is dat hij niet weet wie hem afperst. Onder verwijzing naar dezelfde informatie stelt verzoeker tevens dat het niet onwaarschijnlijk is dat de afpersers zich zouden richten tegen hem als familielid van iemand die afpersingsgeld weigerde te betalen.

Het verwijzen naar algemene informatie omtrent afpersing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Verzoeker werpt geen ander licht op de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Deze zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het betoog dat er uit de algemene informatie over afpersing blijkt dat er een situatie heerst van totale straffeloosheid gaat volstrekt voorbij aan de concrete en op verzoeker toegespitste vaststellingen die voor de duidelijkheid hier worden hernomen:

*“Dat u trouwens nog een klacht bent gaan indienen bij de Colombiaanse autoriteiten werpt vragen op (CGVS, p 16). Zo werd er op 2 mei 2023, een klacht ingediend maar op dat moment had u al reeds besloten dat u het land zou verlaten (CGVS, p 9, 12). Met andere woorden dient dus gesteld te worden dat een klacht ingediend werd zonder enige intentie om de gerechtelijke procedure nadien verder te zetten. U bevestigt dit zelf door te verklaren dat u de procedure naast zich neerlegde toen u het land verliet (CGVS, p 16). De vraag rijst dan ook met welke intentie deze klacht werd ingediend indien het nooit de bedoeling was de verdere gerechtelijke procedure af te wachten. Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dergelijke klacht ingediend werd omwille van opportunistische redenen.*

*Bovendien kan de inhoud van deze aangifte niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.*

*Dat u aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om u te helpen (CGVS, p 11, 12 en 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Daarbij kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen af te leiden is dat de politie weldegelijk klaar stond om u bij te staan. Zo stelden de autoriteiten u op de hoogte dat er een waardige procedure gestart zou worden met een onderzoek (CGVS, p 15). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.” en*

*“De klachten die u heeft neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten werden zijdelings reeds besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat u in uw klachten meermaals vermeldt sociaal leider te zijn (zie*

groene map, punt 14: vertaalde documenten). Een gegeven dat u noch op de DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt vermeld en dat de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen verder teniet doet.”

Het louter verwijzen naar algemene informatie met de stelling dat er wat betreft afpersing totale straffeloosheid zou heersen, plaatst ook deze pertinente en concrete vaststellingen niet in een ander licht. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling doorvoert van de door hem aangehaalde afpersing dient herhaald dat het enkele feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht, *quod non in casu*.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.*

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

*conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF